

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΡ. 10 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ Χρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τιμή Φύλλου λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΛΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 30 Ιανουαρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου άριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 9

Ο "ΝΟΥΜΑΣ"

ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ

ΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

— ΑΥΛΗ ΑΣΚΟΥΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΑΣΦΟΥΓΓΑΡΙΣΤΗ

ΜΟΝΑΡΧΙΚΟΙ μάλιστα—κατ' ανάγκην. Αύ-
λικόι όμως όχι. Και όσοι παρεξήγησαν το
προχθεσινόν μας άρθρον και όσοι έσπευσαν, έγ-
γράφως και προφορικώς, να μάς αποδώσουν τον
τίτλον του Αύλικού—τιμητικώτατος ο τίτλος,
δεν το άρνούμεθα. άρνού συνοδεύεται μάλιστα με
χρυσές στολές και με παράσημα! — παρακα-
λούνται να ξαναδιαβάσουν το υπό κατηγορίαν
άρθρον και να ποσούρουν τους τίτλους των.

Ποιός 'μιλήσει γι' Αύλην; Και ποιός έχει
ερεξίν να 'μιλήσει γι' Αύλην, της οποίας τάς
πλάκας έχει χρόνια και χρόνια να θωπεύση ή
σκούπα και να δροσίση το νερό;

ΑΝ ΕΙΝΑΙ κάτι που να απελπίζη τους άπογοη-
τευμένους από τα Κοινοβουλευτικά Διονύσια,
το κάτι αυτό μέσα στην Αύλην εύρίσκεται.

Και οι άγριώτεροι πολέμιοι της Βασιλείας,
ώς 'Ιδέας, και της Μοναρχίας, ως πιθανού μέ-
σου σωτηρίας, στα μάτια του λαού οι Αύλικοι
παρουσιάζονται.

Βρίσκεις κάποιον, άπελπισμένον από την
σημερινήν κατάστασιν. Το άναγνωρίζει, δεν
δισταζει να τ' ομολογήση, ότι όπως πάμε, με
τους θεσμούς τους έτοιμορρόπους και με τα κου-
ρελιασμένα Συντάγματα, κατακυλιόμε άκα-
τασχέτως στο βράβρον. 'Αποπειράσαι να του
υποδείξης ως μέσον σωτηρίας την Μοναρχίαν.
Και τον βλέπεις άμέσως τον κάποιον αυτόν, να
σε κοιτάζει με φρίκην και να σ' έρωτά μ' ά-
γωνίαν :

— Δηλαδή να μάς διευθύνη ή Αύλη;

Και δεν τολμάς να τάπαντήσης τίποτε. Και
δέχεται και σύ το παρον, το μη χείρον, από το
μέλλον, το άθεσίον, αλλά πάντοτε χείριστον.

ΔΥΣΤΥΧΩΣ οι Αύλικοι δεν άγαπούν την Βα-
σιλείαν. 'Αγαπούν την θέσιν τους. 'Αγα-
πούν τα παράσημά τους. 'Αγαπούν τα συμφέ-
ροντά τους.

Και πολεμούν την Βασιλείαν κατ' αυτόν

τόν τρόπον. Και την πολεμούν ύπουλως. Και
την καταρρίπτουν άγρίως στην συνείδησιν του
λαού.

Διότι αυτούς βλέπει ο Λαός και δι' αυτών
βλέπει την Βασιλείαν. Είναι ο φακός του τηλε-
σκοπίου αυτοί. Και φακός θαμπός. Γι' αυτό
και πάντικείμενα φαίνονται σκοτεινά και μαύρα.

ΑΔΥΝΑΤΟΝ να πείσης τον λαόν ότι Βασι-
λεία δεν είναι ο κ. δεινά, ο φορτωμένος με
γαλιόνια και παράσημα, ο παρακολουθών παν-
τού και πάντοτε τον Βασιλέα, και φροντίζων
πώς να διορίση το παιδί του, πώς να βγάλη
τον αδελφόν του βουλευτήν, πώς να γίνη πρώ-
τος μέτοχος εις διάφορους εταιρίας.

'Αδύνατον να πείσης τον λαόν ότι την Βα-
σιλείαν δεν την εκπροσωπεί ο κ. τάδε ο οποίος
έκμεταλλεύεται την Βασιλικήν ευνοίαν για να
χώνη εις κάθε βρωμοδουλειά την μούρη του,
για να στήνη τα χρηματοκιβώτιά του στο Χρη-
ματιστήριον και για να γεμίζη με μαρμαρό-
τευκτα μέγαλα την 'Αθήνα και τα περίχωρα.

'Ο Λαός δεν βλέπει την Βασιλείαν. Είναι
ή Αύλη μπροστά. Και Αύλη μάλιστα, για την
οποίαν δεν Ισχύουν αι περί καθαριότητας 'Α-
στυνομικαί διατάξεις.

ΜΠΡΟΣ λοιπόν γκρεμός και πίσω ρέμμα. Και
πουθενά σανίδα σωτηρίας για το λαόν.

Τους δήθεν Δημοκράτας τους είδεν έν τη
πράξει, τους είδεν αύλικωτέρους και δουλοπρε-
πιστέρους και των Αύλικών, και δεν τους πι-
στεύει.

Τους δήθεν Θεσμοφύλακας, τους δήθεν προ-
μάχους του Συντάγματος, το ίδιο.

Την Βασιλείαν δεν την βλέπει.
Την Αύλην την βλέπει δυστυχώς βουτηγμένην
στο προσωπικόν συμφέρον και σκορπίζουσαν
την διαφοράν των συνειδήσεων τριγύρω της.

Μπρός γκρεμός και πίσω ρέμμα. Και ο
κατακλυσμός του Συμφέροντος, της Συναλλα-
γής, της Διαφοράς, της Ποταπότητος, δέρνει
άνηλεώς την ξεχαρβαλωμένην κιβωτόν του
Λαού.

Και κορυφή 'Αρσράτ πουθενά δεν φαίνεται.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΛΥΡΑΣ."

'Ανάγλυφα τρισεύγενα των τάφων,
Χαροκαμένη άρχαία ψυχή, στην πλάκα
Τήν 'Αθηναία γραφή με το κοντέλι
Του θείου άέρα,
Δόστε μου έσεις τον Πόνο να τυλιξώ
Μέσ' στο σεμνό της 'Αρμονίας χιτώνα,
Και να κλείσω το δάκρυ του στού Μέτρου
Το χρυσογυάλι.

* * *
'Ο φτερωτός ώραϊος έπνος, κ' ο άλλος
'Ο φτερωτός, ο θάνατος ο ώραϊος,
Σε πλεύρωσαν, και άπλώνοντας τα χέρια,
Σε άλαφροπήραν.
Στους δύο γαμπρούς με μιιά λαχτάρα, ο νύφη,
Το παρθένο κορμί σου παραδίσεις,
Και τίνος τα φίλιά τα πιό γλυκά είναι
δεν ξεχωρίζεις.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΧΙ ΞΕΝΑ

Εις αυτήν την ιδίαν στήλην εις την δ-
ποίαν έγώ προχθές έφώναξα κατά της ξε-
νομανίας και άνέφερα ως παράδειγμα το
μπακάλικον έργον του Σούδερμαν που μου
έφερον όλον το βράδυ που το ήκουα εις την
μύτην λαδωμένην ποδιά, ο ποιητής του
'Αΐφου» Παλαμής σας είπεν (να γονα-
τάτε πάντες, οι έμπνευσμένοι νέοι της 'Ελ-
ληνικής γής!) έμπρός εις έναν άμαξάν
'Ένσελ και έμπρός εις ένα σακατεμένον
πληθόν των όποϊων είδατε να πίπτη το
κλωκαρι από το «Μπακάλον» της νέας
Σκηνης.

'Ο ποιητής του «Αΐφου» εις την άρχήν του έ-
πισης κατόρθωσε να συνδυάση εις μιαν εύχην έν τη
'Ακροπόλει μιαν ιδέαν νικημένην, νεκράν, ιδέαν άν-
τεθνικωτάτην, εύχόμενος και θεόμενος εις το Πανε-
λίχιον να επικρατήση ή Ψυχική γλώσσα την ά-
ποϊαν όρθως άποκαλεί «Σταχτοπούταν», και μιαν
ιδέαν βραυτάτην και έθνικωτάτην, μιαν ιδέαν ώ-
ραϊαν διά κάθε παρελθόν και διά κάθε μέλλον, ιδέαν
άληθώς άνταξίαν μεγαλοτύχ η και μεγαλοκόρου
'Ελληνός π. ι. ι. ι.

Μεταφράζω εις την γλώσσαν μου την κ υσταυ-
νητρεμένην εύχην :

«**Δέομαι** . . . ένα άλλον άλθαδιτάριον να άνοι-
χθί πρό των ματιών του σημερινού παιδιού. του
αύριανού ποιήτου.

Διδάκαλος να γίνη ο Ποιητής».

Και όπως συνέβη από τα πρώτά μου σαλπί-
γματα—τα όποια άνεκόπησαν, όπως διόλου δύσκο-
λον να συμβή και τώρα — αυτό εύχόμενος και έγώ,
δι' αυτό, όταν μεταξυ των εύχών των επιτελών και
ήμιτελών με τα άπαθια νερόζοζια «το γε νυν έχον
εύχομαι τη φίλη Πατρίδι»—και είναι νέος άνοω-
πος αυτός που έγραψεν αυτό : οτι τίποτεσ την εύ-
χην τ η ποιητός, εύθύνην έ έγος και άκουσα σχε-
δόν τάν φωνήν μου να επαναλαμβάνη άδελφωμένη
με την φωνήν του ποιητός την ώραϊαν εύχην και
μολάσθην την εύχην μου όταν να σκεπάζη δισκο-
πότητιν εις την 'Ωραϊαν Ηρώην Ναού και να λέγη :

«**Δέομαι** Διδάκαλος να γίνη ο Ποιητής».

Και δεν βλέπω διατί διδάκαλος να μην είναι
πρώτος αυτός ο ποιητής Παλαμάς.

